

POGLED
NA JUNGFRAU
IN SOSEDNJE
VRHOVE
OD THUNA.

PAR DNI V ŠVICI.

Spisal dr. Vinko Šarabon.

(Dalje.)

Dar metrov pod vrhom, 2001 m, simplonski hospic. Napoleon ga je začel zidati, a ga ni dovršil. L. 1831. so ga kupili Bernardinci in ga dozidali. Zelo veliko poslopje. Menihi so po stari navadi gostoljubni, prenočišče in hrana se dobi zastonj. Poskusil sem. Stopim v vežo in čakam. Pride neki hlapec in vpraša, kaj hočem. Pravim, da bi rad jedel. Reče, naj pozvonim. Tam ob steni v veži je visel velik zvonec, potegnem in čakam. Z zgornjega nadstropja pride menih, pater, črno oblečen. Na vprašanje, kaj bi rad, mu odgovorim: Kosil bi rad. Bilo je nekaj čez poldan. Pelje me v veliko sobo in mi odkaže prostor za dolgo mizo. Hlapec prinese juho in kruha v njej. Jem, prav dobro ni bilo, a je že šlo. Vpraša me, če hočem meso in prikuho, pravim, da ne. Hotel sem le pogledati, kako je. Ko me pa vpraša, če bi rad vino, pa pravim, naj le prinese. Zelo je bilo mrzlo, hvala Bogu. Za okus naj bo pa le oskrbnik odgovoren. Nisem še končal, kar se pridrvi za hlapcem tolpa psov bernardincev. Vprašam hlapca, zakaj jih imajo še sedaj, pravi, iz navade. Služijo nič več. Močni so in lepi, najraje so imeli sladkor; simplonski hospic jih redi še šest. Ogleдал sem si tudi še ostalo poslopje, postelje so čisto navadne, kuhinja velikanska. V Iselle govorijo italijansko, v Brigu nemško, patri in družina v hospicu pa francosko. Vedel sem, kakšen je običaj, da ne vzamejo denarja, vendar sem se hotel pre-

pričati in sem vprašal, koliko sem dolžan. Rekli so mi, da nič. Če pa hočem kaj dati, je pa v hospicu kapelica in v kapelici puščica. Čital sem že preje, naj vsak turist, ki ga patri pogostijo, stopi v kapelico in vrže v puščico vsaj toliko, kolikor misli, da stane hrana ali pa prenočišče. Ljudje so pa grdi in ne delajo tako; če bi ne imel lastnega premoženja in ne bi vsakoletno pobiranje po Švici vsaj nekoliko odpomoglo, bi morali vse hospice zapreti. Če kakšen delavec ne plača, mu tega nihče ne šteje v zlo, a če ne plačajo turisti, ki hodijo okoli za zabavo, je pa zelo, zelo umazano.

Takoj za hospicem je najvišja točka prelaza, 2010 m, zraven pa lep modern hotel.

Bolj napreden kakor Simplon je Veliki Sveti Bernard. Ni čuda, tam ne gre nobena železnica skozi goro kakor pod Simplonom; zato je promet čez prelaz kljub večji višini, 2472 m, veliko bolj živahen. A da je tako udobno, tega ne bi nihče pričakoval. Kdor pride gor, dobi dobro hrano, dobro posteljo, sveže perilo; električno razsvetljavo so vpeljali in centralno kurjavo, tudi v manjših sobicah. Edino, kar ni moderno, je to, da je vse zastonj, pri vsem komfortu. Tudi tukaj psi nimajo nobenega opravka več, polegajo okoli hospica, edini oživljajoč element sredi brezkončne samote. Tako samotno kakor na Sv. Bernardu pravijo da ni skoro nikjer drugje. Če vidimo pse,